

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 235/2026-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľa (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Okresní hospodárska komora Hodonín**, Svatoborská 591, Kyjov, Česká republika, IČO 48 532 312, zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. B1-28Cb/48/2016 po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 374/2023-40 z 24. októbra 2023 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1Cob/191/2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa v poradí štvrtou ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom a konaním mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B1-28Cb/48/2016 v období po právoplatnosti nálezů ústavného súdu č. k. II. ÚS 374/2023-40 z 24. októbra 2023, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny, čl. 17 ods. 1 charty a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a konaním mestského súdu (do 31. mája 2023 Okresného súdu Bratislava I) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-28Cb/48/2016

(do 31. mája 2023 pod sp. zn. 28Cb/48/2016) po právoplatnosti nálezov ústavného súdu č. k. II. ÚS 374/2023-40 z 24. októbra 2023 a krajského súdu v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 1Cob/191/2019. Žiada prikázať mestskému súdu, aby v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. B1-28Cb/48/2016 konal bez zbytočných prietáhov, a priznať primerané finančné zadost'učinenie 14 000 eur od mestského súdu a 8 000 eur od krajského súdu, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej s'ťažnosti, jej príloh, ostatného spisového materiálu a vlastnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva nasledujúci stav veci:

3. S'ťažovateľka spolu so Slovenskou obchodnou a priemyselnou komorou (ďalej len „SOPK“) podali okresnému súdu 24. marca 2016 proti Ministerstvu pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky (teraz Ministerstvo investícií, regionálneho rozvoja a informatizácie Slovenskej republiky) žalobu o zaplatenie 60 957,35 eur s príslušenstvom (s'ťažovateľka) a 31 486,89 eur s príslušenstvom (SOPK) z titulu odstúpenia od zmluvy č. Z 2241042000601 z 27. júla 2009 v nadväznosti na ukončenie zmluvy o poskytnutí finančného príspevku zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky. Okresný súd prvýkrát rozhodol vo veci zamietajúcim rozsudkom č. k. 28Cb/48/2016-503 zo 17. júna 2019, ktorý bol potvrdený rozsudkom krajského súdu č. k. 1Cob/191/2019-605 z 15. októbra 2020. Na základe dovolania s'ťažovateľky aj SOPK bol súdny spis 19. januára 2022 predložený na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý uznesením sp. zn. 1Obdo/4/2022 z 19. apríla 2023 rozsudok okresného súdu v zamietajúcej časti v náhrade trov konania a rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Spis bol okresnému súdu vrátený 22. mája 2023.

4. Uznesením č. k. B1-28Cb/48/2016 zo 7. augusta 2023 mestský súd na návrh s'ťažovateľky a SOPK konanie vedené na pod sp. zn. B1-28Cb/48/2016 podľa § 164 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) prerušil do právoplatného skončenia súdneho konania vedeného na totožnom súde pod sp. zn. B1-26Cb/17/2013, v ktorom sa riešila otázka neplatnosti odstúpenia žalovaného od zmluvy o poskytnutí finančného príspevku uzatvorenej medzi s'ťažovateľkou a žalovaným. V predmetnom konaní bolo rozhodnuté mestským súdom rozsudkom sp. zn. B1-26Cb/17/2013 z 24. januára 2025 tak, že zmluva medzi žalobcami a žalovaným je *de iure* stále platná a stále trvá, a preto nárok žalobcov (s'ťažovateľky a druhého žalobcu) je v namietanom konaní daný a existuje, čím opadol dôvod na prerušenie konania. Predmetný rozsudok bol následne potvrdený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4Cob/34/2025 z 11. decembra 2025, ktorý nadobudol právoplatnosť 14. januára 2026.

5. Mestský súd uznesením sp. zn. B1-28Cb/48/2016 z 15. januára 2026 rozhodol o pokračovaní v prerušenom konaní a následne sa konalo pojednávanie (11. februára 2026), ktoré bolo odročené na 8. apríl 2026.

6. S'ťažovateľka touto ústavnou s'ťažnosťou namieta postup mestského súdu, ktorý do dnešného dňa nerozhodol v merite veci právoplatným spôsobom a neukončil dokazovanie, pričom namietané konanie ako celok trvá k dnešnému dňu 10 rokov a 2 týždne.

7. Sťažovateľka poukazuje aj na skutočnosť, že od vrátenia veci z dovolacieho súdu 22. mája 2023 bol prvý úkon smerujúci k ukončeniu konania vykonaný až 11. februára 2026, a to pojednávanie, ktoré dodnes nevyriešilo právnu neistotu sťažovateľky.

8. Rovnako podľa sťažovateľky mestský súd mohol od vydania rozsudku sp. zn. B1-26Cb/17/2013 z 24. januára 2025 v súvisiacom konaní začať vo veci konať (aj bez právoplatnosti rozhodnutia), keďže mohol začať dokazovanie aspoň v základnom rámci. Mestskému súdu trvalo viac ako 1 rok a 2 týždne od odpadnutia prekážky prerušenia konania, aby vykonal vo veci prvé pojednávanie, čo sa samo osebe prieči konaniu bez zbytočných prietáhov.

9. Sťažovateľka poukazuje aj na to, že vo veci bol vydaný nález a daný príkaz konať proti prvostupňovému súdu, do dnešného dňa nie je konanie ukončené s tým, že v konaní nedošlo k ukončeniu dokazovania, čím došlo k porušeniu aj práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu, pretože intenzita vzniknutých prietáhov zasahuje aj do týchto práv.

10. K aplikácii charty na daný prípad sťažovateľka poukazuje na predmet namietaného konania – zaplatenie sumy 60 957,35 eur s príslušenstvom z titulu odstúpenia žalovaného od zmluvy o poskytnutí finančného príspevku, keďže predmetná zmluva o poskytnutí finančného príspevku vychádza z Operačného programu cezhraničnej spolupráce Slovenská republika – Česká republika na roky 2007 – 2013, ktorý má právny základ v práve Európskej únie.

11. Pokiaľ ide o hodnotenie kritérií aplikovaných ústavným súdom pri hodnotení prietáhov v konaní, sťažovateľka zastáva názor, že predmet namietaného konania predstavuje najbežnejšiu rozhodovaciu agendu všeobecných súdov, pričom právna a faktická zložitosť veci nevychádza ani zo skutkového stavu prípadu.

12. Pri hodnotení správania sťažovateľky v preskúmvanej veci sťažovateľka uvádza, že dĺžka súdneho konania nebola žiadnym spôsobom ovplyvnená jej správaním. Sťažovateľka je v konaní zastúpená právnym zástupcom, ktorý je v konaní aktívnou stranou sporu, niekoľkokrát sa vyjadril k predmetnému konaniu písomne, poskytol súdom všetku potrebnú súčinnosť, riadne a včas predkladal všetky dôkazy. Rovnako sťažovateľke nemožno pričítať na zodpovednosť uplatnenie opravných prostriedkov (odvolanie a dovolanie), ktoré potvrdili názor sťažovateľky o nezakonnosti a arbitrárnosti vydaných meritórnych rozhodnutí prvostupňového súdu a dovolacieho súdu v namietanom konaní.

13. Pokiaľ ide o postup súdu, sťažovateľka prvostupňovému súdu vyčíta najmä opätovné nepokračovanie v konaní aj po tom, ako odpadla prekážka (vydaný rozsudok prvostupňového súdu v súvisiacom konaní). Sťažovateľka zastáva názor, že aj keby v danom prípade neodpadol dôvod fakultatívneho prerušenia konania, prvostupňový súd mohol začať opakovane konať a vykonať dokazovanie v takom rozsahu, aby neskôr mohol po odpadnutí prekážky efektívne vo veci meritórne rozhodnúť na podklade riadne vykonaného dokazovania. K uvedenému poukazuje na nález sp. zn. IV. ÚS 246/2021.

14. Predmetný spor má pre sťažovateľku jednoznačný satisfakčný význam (možnosť domôcť sa súdnou cestou spravodlivosti) a pre extrémnu zdlhavosť neefektívneho a nesústredeného vedenia namietaného konania porušovateľom a aktuálnu nečinnosť sa tento nepriaznivý dopad ešte viac negatívne prehlbuje.

15. Nezaplatením sumy žalovaným a samotnou dĺžkou právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka nachádza, došlo aj k výraznému obmedzeniu jej podnikateľskej činnosti, čím došlo k zásahu aj v tomto smere do práva na majetok. Jediným východiskom pre ukončenie zásahu do sťažovateľkinho práva vlastníť majetok je právoplatné skončenie sporu a ukončenie jej dlhoročnej právnej neistoty.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je opakovane namietané porušenie označených práv sťažovateľky postupom mestského súdu (predtým okresného súdu) a krajského súdu v obchodnoprávnom spore, v ktorom má postavenie žalobkyne v 1. rade.

17. Prvýkrát sa sťažovateľka spolu so SOPK ústavnou sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 38 ods. 2 listiny a svojho práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 47 charty. Ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 6/2022-97 zo 14. apríla 2022 ich ústavnej sťažnosti nevyhoviel z dôvodov uvedených v bodoch 23 až 48 citovaného nálezu.

18. V roku 2023 sťažovateľka podala samostatnú ústavnú sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní pred okresným súdom a napadnutom konaní pred krajským súdom, o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom č. k. II. ÚS 374/2023-40 z 24. októbra 2023 (právoplatným 31. októbra 2023) tak, že vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28Cb/48/2016 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1Cob/191/2019; mestskému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietáhov a sťažovateľke priznal primerané finančné zadosťučinenie 800 eur od mestského súdu a 400 eur od krajského súdu a náhradu trov konania pred ústavným súdom 796,28 eur.

19. V roku 2024 (8. februára 2024, pozn.) podala samostatnú ústavnú sťažnosť SOPK z tých istých dôvodov a v podstate s tým istým výsledkom, keď ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 177/2024-34 z 28. augusta 2024 vyslovil porušenie označených práv v napadnutých konaniach mestského súdu (pôvodne okresného súdu) a krajského súdu.

20. V poradí tretiu ústavnú sťažnosť podala sťažovateľka 25. októbra 2024, namietajúc porušenie takmer identických práv (s výnimkou práv podľa charty a vlastníckeho práva), ktorá bola uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 3/2026 zo 16. januára 2025 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená vo vzťahu k označeným právam na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom mestského súdu v napadnutom konaní a ako neprípustná vo vzťahu k postupu krajského súdu (existencia prekážky *res iudicatae*, pozn.). V súvislosti s namietaným porušením práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie bola sťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená, ako aj pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

21. Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že na pojednávaní konanom 8. apríla 2026 bol mestským súdom vo veci vyhlásený rozsudok.

II.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom mestského súdu (čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 47 ods. 2 charty):

22. Pri rozhodovaní o ústavných s'ťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

23. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou opakovane dáva do pozornosti, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, ÚS 92/03, III. ÚS 359/08). Pojem „zbytočné priet'ahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. Len v prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa vyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy, môže vysloviť porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06). V prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 38/04, II. ÚS 199/02, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06, IV. ÚS 290/04).

24. O zjavnú neopodstatnenosť ide, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil s'ťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú s'ťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016, II. 59/2019).

25. Ústavný súd podotýka, že ústavná s'ťažnosť s'ťažovateľky je obsahovo podobná s jej predchádzajúcimi ústavnými s'ťažnosťami doručenými ústavnému súdu 2. júla 2023, ako aj 25. októbra 2024, v ktorých s'ťažovateľka rovnako namietala priet'ahy v postupe okresného (neskôr mestského) súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach. S'ťažovateľka poukazuje na to, že od ostatného nálezu ústavného súdu vo veci sp. zn. II. ÚS 374/2023, z ktorého obsahu cituje,

uplynulo už dva a pol roka a počas tohto obdobia napriek prerušeniu konania mestský súd nekonal a po rozhodnutí prvoinštančného súdu v súvisiacom konaní začal konať až po viac ako jednom roku, keď 11. februára 2026 uskutočnil vo veci pojednávanie. Týmto nekonaním je sťažovateľke dlhodobý odopieraný prístup k spravodlivosti.

26. Ústavný súd konštatuje, že od jeho ostatného nálezu síce uplynulo dva a pol roka a konanie vo veci nie je stále právoplatne skončené, nemožno však ignorovať skutočnosť, že na základe návrhu sťažovateľky bolo napadnuté konanie od augusta 2023 prerušené podľa § 164 CSP, pričom sťažovateľka dôvod fakultatívneho prerušenia konania nijako nespochybňuje. Rovnako je nesporné, že deň nasledujúci po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku mestského súdu v súvisiacom konaní vedenom pod sp. zn. B1-26Cb/17/2013 (ktorého dĺžku tiež sťažovateľka už dvakrát napadla ústavnou sťažnosťou) mestský súd uznesením z 15. januára 2026 rozhodol o pokračovaní napadnutého konania, bezodkladne vo veci nariadil pojednávanie na 11. február 2026, ktoré odročil na 8. apríl 2026, na ktorom vo veci rozhodol (jeden deň po podaní tejto ústavnej sťažnosti, pozn.).

27. Ústavný súd sa už vo viacerých svojich rozhodnutiach zaoberal príčinnými súvislosťami medzi prerušením konania a jeho vplyvom na dĺžku konania vo vzťahu k prieťahom a vždy skúma jeho zákonnosť a dôvodnosť (napr. I. ÚS 410/2024). V prípade, že prerušenie konania tieto požiadavky spĺňa, vychádza z premisy, že ak by pripustil výklad, ktorým by prerušenie konania zakladalo nečinnosť orgánu verejnej moci, a tým aj porušenie základných práv a slobôd osôb, ktorých sa prerušenie týka, inštitút prerušenia by prestal byť aplikovateľný, pretože jeho aplikácia *lege artis* by vždy znamenala prezumpciu porušovania základných práv a slobôd orgánom verejnej moci, čo nie je v žiadnom smere prípustné. Obdobie prerušenia konania preto nie je možné hodnotiť ako nečinnosť mestského súdu a ani pričítať toto obdobie na jeho ťarchu [I. ÚS 153/2021 (ZNaU 37/2021)], osobitne ak sťažovateľka prerušenie konania sama navrhla. Napokon počas prerušenia konania nie je možné procesne relevantne konať, ako sa toho domáha sťažovateľka, nekonkretizujúc, aké dôkazy mal prvoinštančný súd v danom čase realizovať. Rovnako nie je zřejmé, prečo sťažovateľka zastáva názor, že mestský súd mal pokračovať v napadnutom konaní už po vydaní prvoinštančného rozsudku v súvisiacom konaní (dôvod prerušenia) bez ohľadu na jeho právoplatnosť, ktorá robí rozhodnutie záväzným.

28. Vychádzajúc z uvedených okolností, potom sťažovateľkou numericke vyjadrená dĺžka napadnutého súdneho konania v trvaní 10 rokov nie je spôsobilá kvalifikovane ovplyvniť názor ústavného súdu o neopodstatnenosti tejto ústavnej sťažnosti.

29. S ohľadom na uvedené ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky k záveru, že neexistuje okolnosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení sťažovateľkou označených práv. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky preto odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie postupom mestského súdu (predtým okresného súdu) a krajského súdu (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru):

30. Porušenie týchto práv možno vyvodit' z tvrdení sťažovateľky o existencii zbytočných priet'ahov v postupe označených súdov založenej na dĺžke konania s poukazovaním na judikatúru najmä Európskeho súdu pre ľudské práva.

31. Ústavný súd primárne poznamenáva, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť konania pred orgánom verejnej moci obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny), a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu z týchto dôvodov však napriek tomu môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné priet'ahy (spôsobené neodôvodnenou nečinnosťou alebo neefektívnou a nesústredenou činnosťou), ako aj celková doterajšia dĺžka preskúmaného konania signalizujú, že v postupe orgánu verejnej moci došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*).

32. Základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže byť porušené v dôsledku existencie zbytočných priet'ahov v konaní orgánu verejnej moci len za kumulatívneho splnenia toho, že (i) v rozporovanom konaní ústavný súd zistí a vo svojom rozhodnutí vysloví porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a (ii) intenzita zbytočných priet'ahov vo svojej podstate znamená úplne zmarenie možnosti poskytnúť efektívnu a účinnú ochranu tým právam účastníka konania, ktorých ochrany sa domáha (III. ÚS 49/04, III. ÚS 348/05, I. ÚS 271/2021), čo sa prednostne predpokladá v niekoľkoročnom, spravidla desiatky rokov trvajúcim konaní.

33. I keď konanie v danej veci nie je ani po už desiatich rokoch právoplatne skončené, s ohľadom na dôvodné prerušenie konania a následné urýchlené vydanie meritórneho rozhodnutia do troch mesiacov po odpadnutí prekážky, pre ktorú bolo konanie prerušené, ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť treba odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zrejmej neopodstatnenosti.

II.3. K namietanému porušeniu vlastníckeho práva postupom mestského súdu (predtým okresného súdu) a krajského súdu (čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny, čl. 1 dodatkového protokolu, čl. 17 ods. 1 charty):

34. Sťažovateľka je v právnom postavení žalobkyne v spore o zaplatenie finančných prostriedkov v nadväznosti na ukončenie zmluvy o poskytnutí finančného príspevku zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky. V napadnutom konaní nie je dosiaľ právoplatne rozhodnuté o existencii žalovanej pohľadávky, ktorej zaplatenia sa sťažovateľka spolu so SOPK domáha. V danej skutkovej a procesnej situácii ešte nemožno uvažovať o existujúcom majetku, a preto ústavný súd aj v tejto

časti odmietol sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

35. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2026

Libor Duľa
predseda senátu